

BORSSZEM JANKÓ

MÁSODIK CSÖNGETÉSKOR.

A. Gy. Hadd keblezem be hamarosan ezt a falatot! Meg vagyok ugyan híva Berlinbe, de nem tudom, kapok-é valamit!

Congressusi levelek.

— Eredeti tudósítás. —

Berlin, jun. 13.

AZ ELŐKÉSZÜLETEK befejeztek. Minden szoba rendezett van. A dekorációkkal maga a vasherczeg foglalkozott. Congressus eleje s vége közt az a különbség, hogy elején a szobákat, végén az embereket dekorálják. Olyan congressus ez, mint az egykori bécsi volt, csak-hogy Berlinben tartatván meg, minden valószínűség szerint berlini congressusnak fog neveztetni. Collegáim azt állítják, hogy a formalitásokat illetőleg egészen a bécsi congressust utánozzák. Tagadom. Hogy csak egyet említek, a termék hosszát és szélességét kimérték; ez Bécsben is megtörtént, de most a meter-rendszer szerint mérték ki, ami 1815-ben nem volt lehetséges, mivel akkor nem a meter-rendszer, hanem a Meternich-rendszer divatozott. A falak kárpitjának színe szürke, mint minden theoria. Az európai nagyhatalmak következőleg képviselvék:

Németország:	<i>Bismarck.</i>
Ausztria-Magyarország:	<i>Andrássy.</i>
Oroszország:	<i>Gorcsakoff.</i>
Anglia:	<i>Beaconsfield.</i>
Olaszország:	<i>Corti.</i>
Törökország:	<i>Karathodoroi.</i>
Kávéforrási consortium:	<i>Dóczy.</i>

Ugy halljuk egyébiránt, hogy Gyulay Pál ez utóbbi képviseltes ellen tiltakozást szándékszik benyújtani. Ha megteszi, az Istóczy-indítvány után fogják tárgyalni.

* * *

— Más még eredetibb tudósítótól. —

Berlin, jun. 13.

Titoktartási fogadalmat tettek ugyan le a congressusi tagok, de a legfontosabb részleteket mégis megtudtam. A helyzet még mindig zavaros. Törökország s a nyugati államok közt semiféle közeledés nem volt észlelhető, mivel a török követek csak ma este érkeznek meg. De viszont az orosz és angol közti közeledés is csak nehezen megy Gorcsakoff lábfájása miatt, aki a helyzet tisztázására szükséges lépéseket köszvényes állapotában csak ügygyel bajjal teheti meg. Mindamelltt nem mondható, hogy a keleti kérdés egy helyütt áll, különösen nem áll az a része, amelyik — *görög.*

* * *

— Harmadik tudósítónktól. *) —

Csók jassa!

Ez a congressus egészen más mint a minapi bécsi. Ez a congressus ne danse pas, mais il marche.

De azért lesz itt cancan.

Cancangressus.

Au reservoir!

*) Nem szükséges mondanunk, hogy ez nem Dóczy.

Suttyomberky Dárius

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

ALÁTLANOK! kinevetik Istóczyt. A dresszirozott bolha, a háromlábú kisasszony, a kezetlen pictor, a vastag »Muczi« ingyen nem mutatkozik senkinek. Győző bá atunk meg egy krajczár bemeneti díjat sem kér, mégsem méltányolják.

Remek indítványa után találkozik Madarász Börzeviczyvel a folyosón.

— Okosan be zélt ez az Istóczy, csak egy a hibája, »zól a kiérdemült önépész. Sokan vagytok, nem férték el Palestinában.

»No majd annektálunk egy darab földet,« felel Mór. Nem leszünk földosztogatók, de honfoglalók — Árpádmalom ugyse!

— Ugyan mit is annektálnátok?

»Hát a Coro Mandel szigetét.«

Nagyon jó vicz. W. Móricz nagyokat nevetett rajta.

Érdekes volt a Paczolay-Ghycz féle óra-vita is. Mély jelentőségét csak kevesen fogták föl. Az volt a kérdés, melyik óra illetékesebb: a Ghyczy zsebórája-é vagy a ház órája? Ghyczy a zsebóráját tartotta illetékes forumnak. Paczolay tiltakozott; mert ha a ház ma elismeri, hogy az ő órája Ghyczy zsebében van, maholnap leszkatotálják tőle az egész időt, bepakkolják neki ezzel az utasítással: vegye jobb hasznát mind eddig — s küldik haza.

Paczolay az alkotmányért küzdött Junius Nr. II. (Mert hát a számozott fiakkerek és Kákayak divatja óra, a Juniusok számtalanok lettek!) Elve: indulhasson a ház saját órája után.

Es Paczolaynak igaza volt. Mit nekünk a más órája, mikor van tulajdon óránk? Ora pro nobis!

Vagy mint Börzeviczy mondá: óránk és mosdótálunk — ora et lava.

Ma »összsvita«, holnap rendőri codex. Ebben a melegben!

Pakolj Pista!

Apa és fiú.

— Párisi emlékvers. —

Az ember nem mind egyforma,

Különböző elvre, korra.

Lulu a sajtót éltette —

Az öregje sose tette.

A berlini Hasenhaidén.

Veréb. Ott voltam ám ebédn Saséknál.

Varju. S mit ettetek?

Veréb. Hát verebet!

Congressusi tudósítások.

— Eredeti levelek. —

Berlin, Junius 21.

AL TALÁNOS titoktartás fogadalmát kelle mindenkinek letenni. Bismarck negyven karthausi barátot hozott, kik a jelenlevő diplomáciai személyzetnek hallgatási leczkéket adnak. Az előadások — melyek igen zajosak — némán folynak. Hogy a titkok annál biztosabban megőriztessenek, mindenki fogalmazó titkárrá mozdítatott elő. A congressusi asztalon jelképül egy hal látható; mivel azonban éneklő halak is léteznek, Bismarck a némaság e jelvényével sem elégedett meg, hanem e halat meg is süttette. Már most hallgatnak mint a sült hal.

Ha mégis kihat némi hír a nyilvánosságra, az az én élelmességem gyümölcse. Tudom péld., hogy Gorcsakoff most Sumla és Várna kiürítését sürgeti.

— Sumla és Várna, sok lesz egyszerre, szólt Mehmed Ali, nagyon szeretnök, ha Oroszország legalább Sumlával várna.

De Gorcsakoff nem tágit a várak kérdésében. Karatheodory el is nevezte Gorcsakoffot Suvaloffal Sumladina-pártnak.

Hallották az állatkerti esetet? Kettőn sétáltak: monarchiánk és Olaszország. Egyszerre valami üvegféle hull le mellettök.

— Mi az! kérdi Andrassy.

»Un fiasco!« felel Corti.

— Akkor nem engem illet, nevetett Andrassy, tegyük el a congressus végére s ajánljuk fel annak, aki érdemeket szerzett rá.

Körülnéztek aztán, hogy ki dobhatta utánok a palaczkot. Egy munkás közelükben állt és öklével fenyegetőzött.

»Nem lát valahol egy rendőrt?« kérdé Corti.

— Gróf, mond Andrassy, végezzen rövidebben, vegye hasznát nevének — escortirozza be ezt a jó embert.

De a munkás már elszaladt. E csekélységből egy kis merénylet-mythosz nőtt ki. Némelyek szerint a palaczk meg volt töltve, noha szemtanuk állítása szerint az ismeretlen munkás előbb kiürítette volt.

A kis államkák némi haladást már tettek. Nem bocsátották be ugyan őket a congressusba, de szabad tanácskozási és szavazási voksot nyertek az előszobában.

○
S I R I R A T.

AMILY zaklatott volt
Kinzott életed,
Nyugtodat a sirban
Ugy remélheted.
Majd vigyáznak ott rád
Éber őrszemek:
Élve kik megölte, —
Halva örzenek!

Országgyűlési tudósítás.

— From our own. —

Irányi Dániel. T. ház! Azt tudjuk, hogy Judás eladta a Megváltót 30 ezüstpénzért, de eladni a hazát s még ráfizetni 24 milliót, ez sok. A biblia azt mondja: add meg a császárnak a mi a császáré — de nem mondja: add meg a banknak, ami a banké! Uraim ott a kormánypadon, önök a hazával fenéig akarják megítatni az ürompoharat. Szálljanak magukba. Ne vessék el a keserű kockát, hanem inkább a javaslatot. Bár lángszavam felgyújthatná kebelökben a honszerelmet, mely önökben végkép kialudt. (József próféta kék zsebbevalóval törülgeti könnyező szemét.) Ha nem szavaznak ellene, akkor a kormánynak kétszer keresztelt guillotines vihodárja sem fogja megakadályozni a bukást. S most még csak annyit mondok, hogy a fönti summával csakugyan con summátum lesz a haza! (Lelkében a honfeletti sötét és fekete gondolatokkal leül.)

Mocsáry Lajos. Az osztrák rászedett, ez a pernahajder, utonálló, rabló, hitvány nép... (Bódog Mendelin a karzaton elájul, V é r h a s o v a y örömrában uszik és tapsol.)

Elnök. A »Független hirlap« finomító hatása a t. szónok ur stílján még nem észlelhető.

Mocsáry. Amit mondtam, az egyáltalán nem illetlen ség. Pernahajder vagyis bärnhäuter német szó anyyi, mintha azt mondanám: kaczagányos magyar. Utonálló oly szó, mint ajtónálló. Polgári foglalkozás. Egyik az uton, másik az ajtón áll. Rabló vagyis rab ló, rab paripa: részvétem kifejezése a centralisták kocsijába fogott nemes állat iránt. Hitvány meg épen dicséret. Hit a gyök, vány a képző. Hitvány tehát oly ember, akinek hite van. (Bódog Mendelin tapsol, V é r h a s o v a y ezt cizálja magában hogy: ékrázé lenfám!)

Elnök. Megelégszem a magyarázatokkal s felruházom e czimekkel mindennemű taksa elengedése mellett a szélbali politikát. (Mor- és mozgás a szélbalon.)

Simonyi Ernő. Az elnök zsárnok. Tyrannis tyrannidis. Elyomjára — opprimitt — á szólásszabádságot.

Le vele! Deorsum illocum! Én leszek pártom Hödelje és Nobilingje egy személyben. (Pisztolyt szegez G h y e z y r e. Lefogják. Mert a pisztoly el nem sül: kiszül, hogy mézeskalácsból való. Megetetik vele.)

Vidliczkay. A 80 millió kérdése legszorosb nexusban áll az utrechti békekötéssel. (Sensatio. A hosszu W o d i a n e r lephonografáltatja a beszédet a tatája és Lucam bácsi számára.) Ugy van, mert ha az utrechti békekötéskor Magyarországot önállósították volna, most nem volna bankkérdésünk. (Általános helyeslés.) Sajnos, hogy Andrássy gróf ott nem érvényesítette Magyarország igényeit. (Igaz!)

Németh Berczi. Messieurs! Márkus Pista előadó kéjvonatot rendez; »voyage au pays des millions« szabadon Tissot és Nordau Miksa nyomán. (M a d a r á s z: Hogy esméri a klasszikusokat ez a Berczi. Igazi világ csudájo ő!) Oda én nem váltok jegyet. Építik az új banképületet. Szép stílusban lesz, mondhatom. Nem dóriai, hanem millióniai — még pedig nyolczvan milliioniai oszloppal. Márkus Pistának meg egy jó tanácsot adok. Ő még fiatal ember — tanulhat — tanulmányozzon minket, antik, nagy karaktereket, nagy szónokokat, politikai jellemeket. (C s a t á r: Helyes!) Az én fiatal barátom Márkus, midőn e beszédemet olvasni fogja, így kiált föl: c'est démosthénal, c'est isocratique, c'est cicéronien, c'est quintilianesque! Bizony, ilyenek vagyunk mink régiek! Mi nem vadászunk kegyet és megvetjük a pénzt. (S i m o n y i E r n ő: Meg ám) Mért nem él már Plutarch! De önök odaát kegyesők — az osztrák kedvét keresők, pedig igaz marad örökké: jaj beh hunczta a német! (Derültség a jobboldalon.) Már mint az osztrák! . . . Lelkesüljön a példán az új generáció, tanuljon a Márkus gyerek, akasztanám a nyakába, mint druszám mondja a Borsszem Jankóban, Csemeget mindköröszttől szöröztől bőroztól. Bölcs köszöntőmhöz több gyöngyöző örömgönyört töltsön. Öljön, akarom mondani hogy éljen! (Nagy derültség.)

Sommsich Pál. (Jelmeze föltűnést okoz. Ó-conservatív vaskalapja mellett piros toll a M a d a r á s z kalapjáról; classicus tógája tulipántokkal kiteremtettéve; saru és sarkantyú.) T. ház! Du conservatisme à la gauche extrême il n'ya qu'un pas. Hallották már tőlem a Kossuth- és Klapka-indulót? Elfűtyülöm. (Meg is cselekszi.) A Simonyi Ernő regementjéhez csaptam föl istrázsamesteri rangval. Ez ám a gyöngyélet! Atkos közösügy! (C s a n y á g y i odarohan és megöleli.)

Szél Kálmán. Ezek után nem mondhatok mást, mint . . . (s elmond egy ezáfoló beszédet, mely csak egy eis tereg az unalmasságtól s elálmosít, mi által elalszanak a hazafias aggodalmak is. De azért mégis nagy a szélbali triumfus. Sommsich tiszteletére ünnepélyes lakoma az »arany szüregallérhoz« című sör- és elykoesmában. Lelkes felköszöntések. M a d a r á s z József biztosítja, hogy pártfogása alá veszi Somogyban s meg fogja választatni. Sommsich meg van hatva. V e r h o v a y brudersaftot iszik vele s felajánl neki az »Egyetértés«-ből egy tiszteletpéldányt évi 20 frtért.)

Mokány Berczi a párisi köztárlaton.

III.

Frekándom püszí!
Oan ez a Trokadéro jakar a pesti zsinagóga medduflázva, sőt, ha ki nem futná a duflábul: nem smuczigoskodok, mondjuk hogy tiz akkora. Hallegyéek neki jó naptya!

Az elejibü lezuhogó mester-siges katarakta — jereszteném a szárazon csörgő vizi malmom alá! — elegendő zuhogást viszen véghöl, ha figyelembe méltóztatok vennyi, hogy a Kata hullajtása. Eztet a vászon népsí-

get szeretném én megösmérni csak! — de nem úgy ám, ahogy a szent biblia érti.

Mán kapaczkodtam is főfele a grádicsos lipcsőzeten: amikő megüti jaz fülem valami hang. Oan vakkantás, aki csak czigánybul származik, de nam magábul, hanem abbul az ides fábul, akkit az állával szoron-gat a keblihöl.

Közelébb menek . . . Török diványba metéljem a szakállamat béllésnek, ha nem azt húzta hogy aszongya:

Az én csizmám dísznőbűr . .

Ekcze ja csárda! kajáttom el magam. Hazám földyin menek bele jaz világ palotájába! Itt stácizjót tartunk! A Szellöm is, hogy megirzette a honyi konyhaszagot, vizlána ment előttem.

Ó ti kedvelt hazaji párázotok, akkik ótárfüstnek kanyarogtok a tűzhej fölé . . . üdvezellek bennőtököt, akar pufogó kása hólyagbul rotyantjátok égnek a zsiros meleget, akar malaczpörköltés bográcsbul eresztitek föl a puhára váttó fölésnek ví kony dongását, mintha jannak a kis disznónak vóna végső sohintása.

Mellyemmel kitágút a puczrom is. Nagy jó kedvembe jazt se tudtam hamarjába: ehetnikem van-é vagy üthetnikem — mer aki igazándi savas szittyva vidámság, az oan, hogy megrándítja a kezéd szárát s ez mindaddég maradhatatlankogyik, ammég akar zsidó akar czigány ábrázathol (nem vagyok válogatós) oda nem törölöd. Mer mit ér az a flaskóra fejtett nímet bravur, aki a kommendót lesi? A nőmös vitizsig kikéredzedik belülled mint a babszus, ha csapra nem vered.

Még jófurnán be se nyitottam, mikor örömmömbe a kontrást köszöntöttem pofon; az igaz, hogy nem üres tenyérrél, mer a papiros flastrom benne vót, akitül a Czunczi mingyá kigyógyult.

Oszt rangosan beliptem.

Hasze naddolog az, mikor az angoly koronás kontynak híím örökösse, a válesi prinecz, hirtelen betop-

pan egy otthol való szegíny snajder méhelyébe. Asse kutya, ha jaz pápa megy be a római trafikába kassai tubákér. De mikor én tettem be jaz lábam abba jaz garnérozott földelü, frizérozott csárdába . . . ahhol fogható effektust nem faggyuzott — vagy hát köpjük ki elégányossan: nem pomádézott Gencsi Jóska se ja csőregi bucsun, ahun a szüz anya-isten fa-karjaibul kifaragta az esztergálozott Jézuskát és helibe odajütette az eleveny purdét.

Körü nyalábótak. A nagy böggöt alám tóták nyeregnek. Én meg a srófos fejibe fogódkodva, tartottam nekik hazafijas programot. Ne tántorogjanak el a hazátul, ha még ugy hivogatnák is zeneministeri székke, vagy akár a meglódult égyptomi vicetrónusba fáraónak.

A francziák, dányusok, eszкимókusok mömmög mind a nemzetek, akik hallották nőmös kiskunközépszolnoklásomat, megéljeneztek; a nyóstinyje meg virággal hagyigát meg. Roppant triumfusom vót. Én meg, hogy kimutassam uri elősmerésömet, könyökvel intettem Lajcsinak, hogy ódja ki a zengő óljából aztat a magyar mangalicza-nótát, hogy:

*Röf röf ártány, nyöf emse,
Zsiros pörözös szöröncse!*

Oszt raktam nekik, hogy a világ nemzetségei joda-ragadtak a bámíszkodástul. Erre oan diné következett, hogy magyarabbat a czibaki böllérné se tunna, eszem aztat a hamvas bögyit neki. Fő numerus vót a tötött káposzta. Meghílt vacsorára magáhol a nímet nagyköet. Mondok neki: »danke ekszczellencia! Hábe gut gevónt mit geládenem kraute.« Nagyön sajnáta.

Estére meg ingujjvást letelepedtem néhány bus magyarod magamval és közbe szoritva gallérjánál fogva egy spanyol princhez, megszóllaltattuk a hazaji csöndest.

Táviratok.

— Saját felelősségünkkel. —

Berlin, jun. 20. Minden titokban járja itt. Találgatunk s így mindnyájan könnyű szerrel lettünk geheimráthok, a mi Poroszországban nagy czim. A congressus-hoz Bismarck így szólt: »Ich mache Alles geheim!« De ezt kevesen értették, sokan félreértették. Bismarck ugyanis azt mondta: »Ich mache Alles! Geh heim!«*)

* * *

Berlin, junius 20. Hogy Beaconsfield haza akar utazni, neveltséges hazugság. Igaz a dologban csak az, hogy ő lordsága a Fekete tenger kulcsát elfelejtette a zsebébe dugni s a szobájába ugrott föl, hogy lehozza.

* * *

*) Csinos, ugyé? Az élcz t. i. az imperativ hazamennikellelés és az adverbialis absolut diskreczió külső hangazonosságában rejlik.

Dr. Ulk.

Berlin, junius 21. A »P. L.«-nak az a nagy fontosságú híre, hogy tegnapelőtt a congresszus tagjai feketében mentek a gyűlésre, itt nagy riadalmat okozott. Azt hitték, hogy Andrassy a »tetemrehívást« akarja előadni.

* * *

Berlin, jun. 22. A rendőrségnek sikerült ma ismét egy veszedelmes socialdemokratát befogni. Az illető, névszerint August Pusecke, kétéves gyermek-kort szinelve, ráült a császár arczképére, azt használva ürügyül, hogy hát mit tehet ő róla, ha még oda is rápingálják!

Fületlen gombok.

Az embert értékére nézve általánosan tudománya vagy gazdagsága szerint becsülik. Téves fölfogás. Legértékesebb bizonyára csak az, kinek legtöbb adóssága van.

*

Száz ember, aki akar, hatalmasabb mint százezer, akinek muszáj.

AZ ISTÓCZY UJ-ZSIDÓORSZÁGA.

I. KÓBI a Rothschild nemzetségből, Zsidóország királya és pénzügy-ministere.

Hg. P. K. L. birodalmi konczellár, külüid miniszter, a rasztrirozott nemesi oklevelek föltalálója, az arany nyulbör grandja, a czvórach-rend alapítója, sarkantyós vitéz sat.

Ő eminenciája, a Jerikóban székelő herceg-prímás reb Jókai Dóvéd Simordechal.

„Dr.“ Br. Ódy Vulgoprofanus Sigismundus, a zsidó sajtó bureau vezetője, orcysiche hófráth, és főchefszerkesztő főnöke a 4 kros »Jeruzsálemi zszornalnak.« (P. K. L. test-lapja.)

Wahrmann Mór saját kérelmére Budapesten marad mint zsidó főkonzul s annyira vallásossá lesz, hogy nem áll meg födetlen fővel még Királyi Pál előtt sem.

Czicielesz Borselesz *N*N, Palesztina hatalmasait és Jeruzsálem utcáit róva, körül fog sipolni, minden kapuba ezt kiáltva : »Mi van viczelni való?«

UJ KÖZMONDÁSOK.

- A kinek korán kell, az hideget lel.*
*
- Jobb ma Ada Kaleh, mint holnap Bosznia.*
*
- Fogadd be a muszkát, kiver a házadból.*
*
- Fenn az ernyő, nincsen cassa.*
*
- Hadiköltség leolvasva, ellenség verve jó.*
*
- A ki háborut vet, congressust arat.*
*
- Minden államnak maga felé hajlik a keze.*
*
- Olcsó várnak rozszant a fala.*
*
- Bismarck nem vájja ki a Gorcsakoff szemét.*
*
- Szemtelennek áll a világ.*
*
- Nem bizzuk a muszkára Bulgáriát.*
*
- Nézd meg Törökországot, ne vedd el Boszniát.*
*
- Végén csattan a congressus.*

Krayelhuber Tóbiás

preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Okodja ety tereg osztrág magnát, a gráf Csicsy exlencz, aki abul a zász eszer forind, amid a baron Hirsch ata prezentba a monarchínak (ami gilempen szemdelensek ety sidódul) vete a lekszep ajándegogat a bédzsi ibarosogdull a küállidáson és spendiroszda megind a finom árdigulusokat a bédzsi ibarosognag odhon, a querp muzeumnag — és dzsünállnag eszér olyan larmentot.

Bersze hoty a gráf Csicsi exlencz vehede folna frandzia és englius dzikeket is, de — mein Gott und

Hosenknobv! — mikua aszog a szegen frondziág és engliusok nem tudnak gongurálni a bédzsi industríval. Aszdán az emper lekjobb lehet danullni mógamagádull.

Idend asz peszöllneg etybár gollaschfi, hogy a gráf Csicsy mótyor magnás. Czu tumm! Ety finom ur, agi mintig a nimedok közt lakig, oljan pombáson beszöllí nímედul hoty én se gilempen és már ógorta is mekmo-gyorósidani a nevit nímედba: Zicheldörfer — ety ilen gepülldent uarasákra rá fokni hoty mótyor! Hád mit dehedi rulla szegén, hoty az abja negi, meg asz ereg abja mind folldag mótyor hózfafiag? Hád a funak nem szabad jóvá denni amid az abja elrondota? Mid deheti rula az exlencz, hoty a pirdoka, a neve, asz állása, a degindélye mind mótyor származás?

A gróf Csicsi ebíl asz ogboll semidse is nem fold degintetel a puapár mótyorokra és geltette a béntz csu-bán a bédzsiakra. Hoty nem is van eszipe negi leni mótyor magnát, mutata a más bénze, a mit giszórta pékezüleg. Pámulldag is a natylelgiségít.

Az exlencz úa ketyelembul mégis nem ógorta egészen iresen hatyni a piradallom másig felid — oder was beisst mi! — és ety bár dollgot eszefázársárolda negik, ami — under uncz xakt — naty smarn, de odilent efegdus fog dzsünállni. A baron von Eibischteig, ami indim porád mi hozánk, le is rajzollda a tyijde-ményt aba a perczba, mikua a herr von Bullszky mekládja és erei magát rajda.

De én még eszted se dettem folna meg negik. No bersze! Ha a gráf Csicsi nemes belldáját teben is fognak kevedni, akkua fell fok dínui fégre asz a jopp kua, ami udán ebédez a jó honpolgerok ajaga!

P. p.!

Titán Laczi a koronában.

Csakhogy . . . ha
ha hah!

De mégis!

Végre föltetszett napja a nemzet elismerésének. Megnyitják ama szobát, melyből Pantheont sző a három muzsa egyike.

»Hiresek szobája a muzeumban.«

Még ki sem volt takarítva, midőn már korán reggel, aurora musis tingit coelum,

elvittem oda a Pauli csibukját, hogy Deák Ferencz kabanósza mellé tegye oda kiegészítő darabomul s ajánlottam neki, míg Olympussá tömörül e gyűjtemény, a szobát nevezze el Titaneumnak.

Pulszky visszautasított. Még nem haltam meg, mondá.

— Hogyan?! viszonzám, hiszen a halhatatlannoknak van szánva e fiók-Parnassus!

Amire ő:

— Igen ám, de ön élehetetlen!

Mint a sivatag vándora, ki Heliósz függőleges szekere alatt elernyedve, hirtelen egy oázis mormolását hallja s belőle enyhet iszik: úgy hatott rám a »híresek szobájának« hire. Göthe szerint olyan jól éreztem magamat, hogy ötszáz emsét ölelhetetlen volna meg . . . s most, kilökvetve onnan, ahova be sem léphettem, megdermedve folytatam a bolygó üstökös utját.

Galád kajánság! Ha kanállal nem ettem is az alma matert, ha nem vagyok is incsalibilis mint a pápa, de vates vagyok, lelkésze a muzsáknak! Se muzsúmba még ministránsnak sem fogadnak be.

Dalban ontanám ki keserverseimet, de a megaludt tenta nem folyhat ki ajkaimon. Mért nem vagyok Kronósz, aki tudvalevőkép Zeűsz fiának csak egyetlen egy szál nyakat kívánt, hogy eluyelhesse. Vagy mért nem vagyok Mózsés, hogy, amíg ő botjának egy legyintésével a vörös tengert átgázoló zsidókká változtatta, én Pulszkyt változtathatnám kigyóvá, mint akinek született, hogy forró szivemen melengessem.

De mégis . . . ha ha hah!

De nem!

Noéval ismételve fölkiáltok: epur si muove! Mégis mozgósítok. S aztán fölém csaphatnak akár a Phosphorus ársjai. Vogue le déluge! Utánam a bárka!

Pauli, feszt gestoppte csibuk und kapuczíner szér braun!

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Beszéli el nekem voloki, hoid a Kerkapóresz bizemosan dőhögött, mikor Széll beszélt, mert volt egészen sápadt. Mandom én neki: ezért nem bizemos, hoid volt dőhős, máskor is fordolta elü ü nála sá p a d á s.

*

Moszka lapok írják, hoid kongresszosban nem lehet vitázní orosz sereg visszavonulásáru a Konstantinóptul, mert az katonai becselet dolga. Forcsa! Én edíg ódj gondoltam, hoid visszavonolás nem tartoza katonai becselethez.

*

Kongresszost akarják melegség miata áttenni földőbe, Baden-Badenba. — Minek? hiszen ódjis vannak nyakig Donával, Bosporussal, meg fekete tengere. — Job vóna eszet o lokomázó kongresszost áttenni E s s e n ba, ot kapnának minjárt Krupptól ádjókat.

*

Mai világ akarja mindent todni, hát tőri az ü fejit, mért mozgósítják csopán madjar katonákat. No hát majd én megsógom, amit nekem megsógta edj jenerál: todnilik Kö-niggrütznál ugy tonálták, hoid madjar ezredeket sokal nehezeben lehet mazgósítani, mint osztrókokat.

*

Mikor volt a háboró, mi éltönk legmélyebb békében. Mast van béke-kohngresszos, hát mobilizálomk. Gandolom, ha lesz készen béke, nálunk lesz készen háboró.

— „Elismerő iratok.“ —

Az ön labdaccai hatása kimondhatatlan jó hatásu. Sz P. Patrohán.

*

Gyomorbántalmaimból kibontakozva, meg nem hálálható köszönetet nyilvánítok tettes urnak. M. J. Nyitra-Zobor. (Gyomorbántalmaimból kibontakozni: még hagyján! De ebből a konstrukezióbul tessék kibontakozni. Segít-e ezekről is a csodatévő labdac? Szerk.)

*

— Kassai feliratok. —

S. csizmadiánál a M. utcában:

»Itt fejbőrre való Ráncz préselésre elfogatattik.«

*

A Hernád-hid melletti korcsma táblájára festett étkezők alatt e sorok olvashatók:

A! ha, hát tik itt esztek isztok.

Ordinari. Silvorium. Éget Bor. Sső.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

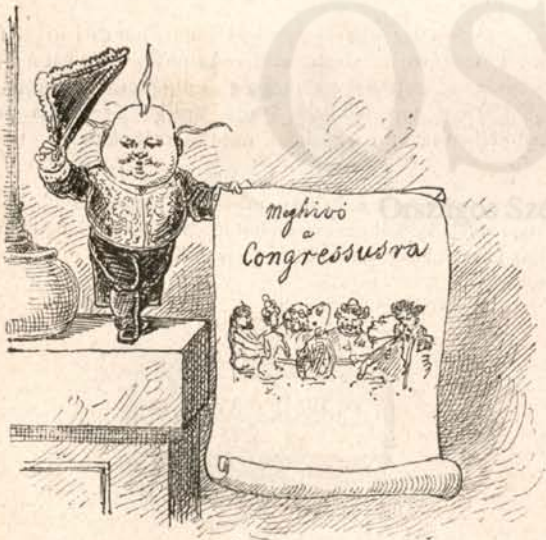
Fortunatus. Kerül bennök. — „Névtelen.“ (N.-Kzs.) Az ottani polit hatóságnál beállít nagykorúsági bizonyítvánnyal s 5 frttal. Ez mind. Bizony megmondhatta volna ott akármely. Inkább a magyartást bizta volna ránk. — „Lavons le linge!“ »Jól tette — s jól is sejtette. A gazda csakugyan távol volt. A jelen számból örvendesen fogja tapasztalni a javulást. Egyébkint nem mindenben van

igaza, főleg mikor azt mondja, hogy: a helytartó által »lett« a sajtó alá adva. A magyar nyelvtudomány egy portentumától ilyet! Valóban még efféle »nem lett hallva«! — „Ivad.“ A pointját már agyon nyúztuk. A többi közül csak az Istóczyhoz irt »óda« érdemel említést. De mérete végig hibás. Mindamellett hadd álljon itt egy strófája:

*Téged szemelt ki Jehova, hogy népét
Visszatolonczold régi hazájába,
A hol honi növények pompás
Nemzeti illatot áradoznak.*

„Bagoly.“ Megint jól rugdos. Átadtuk a rajzolónak. — H. K. (Bder.) Egyikét másikát. — I. B. (Slmcz.) Sok szép lehet abban a küldeményben, de a szétfolyó rozsz tintától nem lehet elolvasni. Nem szürnek amarra jobb gubicslét? — T. L. (Kcskmt.) Jó kelme, de régi módi szabás. — „Cspkbr.“ Egyet itt fogtunk. Az öregpedig nem hagyjuk bántani. — F. L. (A. Ludv.) Nem talál lapunk hangjához. — P. J. Ügyesek. Folytassa. — A. B. (Bocs.) Jól mondja: rozsz; amennyiben már nagyon régi és ösmeretes. — „Istóczy Győzőhöz.“ Komoly s azon fölül rozsz vers is. — Lucro jun. Milyen egészséges humor! Ha a (táp jó, szelel a pipa, mindig sikerül a tréfa. Meglehet, hogy ki is adjuk, ha rávisz a szerénység. Ezer köszönet az ép oly elmés, mint tudományos emlékezésért. — „A kötőtű.“ Gyarló verselés. Tárnyunk b... listicus.

Congressusi meghívó.

LÓLIROTT, fenrajzolt megbízói felszólításához képest, tisztelettel értesíti ő excját a közönséget a következőkről:

Csatlakozván az osztrák-magyar cabinettól eredt iniciatívához, a borszememes kormányának van szerencséje az eddigi 11 évfolyam előfizetési bárczáit aláírt közönségi nagy hatalomnak azt a javaslatot tenni, hogy Budapesten con-

gressusra gyűljön össze, vagy: a nagy melegre való tekintettel, 2 frtos utalványok által fejezze ki beleegyezését a közlendő hóbortokba, melyekkel a San-Stefanóban, Oroszország és Törökország közt létrejött békét illusztráltuk s ezen-tul is illusztrálni fogjuk.

E congressusi teendők sorába tartoznak a magy. kormány s az országgyűlés két házának viselt s viselendő dolgai, melyeket ide-és odavágó élcezzel fogunk érdemlegesen megbirálni.

Ha a felszólított nagyhatalmasság a meghívást elfogadja, nem fogja megsajnálni.

A congressus f. é. július 7-én kezdődik.

BORSSZEM JANKÓ

vicelnök.

Július 1-vel új előfizetést nyitunk a »Borsszem Jankó«-ra.

A „BORSSZEM JANKÓ“ előfizetési ára:

Negyedévre 2 frt.

Félévre 4 frt.

Az előfizetés mentől előbbi megújítását kérjük, hogy a szétküldésben késedelem ne álljon be.

Budapest, 1878. júniusban.

A „Borsszem Jankó“ kiadó-hivatala
Barátok-tere, »Athenaeum«-épület.